

Cartouche was een avond vóór Bakelandt te Antwerpen aangekomen en hield zich met zijn mannen in een kleine herberg op, echter niet in de kroeg, waar hij gewoonlijk verbleef en waar hij aan de bazin beloofd had haar te huwen.

De inlichtingen die hij van Morré over dat wijf had gekregen waren niet op dor hout gevallen.

Hij had er een hele tijd liggen over prakizeren en was tot de slotsom gekomen dat het best was haar niet in het geheim der onderneming in te wijden.

Maar hij wilde echter poolshoogte nemen om te zien hoe het meisje tegenover hem gestemd was.

Zij kende zovele geheimen van hem dat het geraadzaam was de waardin zoveel mogelijk onschadelijk te maken of ten minste geen argwaan bij haar te doen ontstaan die voor hem noodlottig zou kunnen worden.

Hij ging dus gans alleen, bij haar.

Toen het meisje hem zag kwam zij van achter de toog gelopen en alleen haar ogen drukten de blijdschap uit die zich van haar meester maakte.

Er was volk in de herberg en men wist nooit of er onder de verbruikers geen bespieders waren.

De verbruikers zaten aan de tafel en dronken of hielden zich met dobbelen bezig.

Men schonk dus niet veel aandacht aan de onbekende bezoeker en niemand die gezien had dat het meisje de man zo hartelijk ontving.

Maar zij sprak luid zo dat iedereen het horen mocht en kon :

— Dag Pieter. Hoe is het over de waterkant ? Kom zet u in de achterkamer een weinig bij de kachel.

— Gaarne, antwoordde Cartouche want het is een vochtig wedertje en wanneer men zolang in de diligencie heeft gezeten zal het vuur deugd doen.

Hij had haar de vreudige blik teruggeschonken zonder dat ook dat door iemand werd opgemerkt. Hij volgde haar in de achterkamer waar de vertrouwden van het verdacht kroegje gewoonlijk ingelaten waren.

Daar gekomen sloot zij de deur en viel Cartouche om de hals.

— Mathijs, zeide zij, wat ben ik verheugd u te zien. Ik hield mijn hart vast toen ik uw laatste avonturen mee moest beleven, zo na waart ge ingerekend.

— Ze hebben Cartouche nog niet, lachte de fielt. Maar hoe is 't ?

— Goed.

— Ja, dat zie ik. Altijd dezelfde blozende wangen en dezelfde lach op de mond. Ge ziet er uit om te stelen.

De waardin monkte tevreden en vlijde zich tegen de zwaargebouwde man aan.

— Wat is 't ? hernam Cartouche. Men zou zeggen dat u iets scheelt.

— Iets en niets.

— Wel ge weet wel wat me scheelt, wedervoer zij eindelijk.

— Toch niet.

— Ik zou u zo gaarne altijd bij mij willen hebben, Mathijs.

— Maar dat is voor het ogenblik onmogelijk, kind.

— Dat zegt ge ieder maal als ge hier komt, Mathijs. En uw bezoeken worden schaarser en schaarser.

— Ge weet dat ik het hoofd vol heb. 'k Heb tijd noch duur en een reis naar Antwerpen is vol gevaren.

— Maar laat ons dan nu ge toch hier zijt trouwen zo ge de heide niet kunt verlaten.

— Trouwen, liefke, het is nog al een tijd om te trouwen. Van wat zullen wij dan leven ?

HEC LEEMANS

304

BAKELANDT

ZITA op de planken

UITGEVERIJ J. HOEFT & V.

— Maar ge zult toch geld genoeg bezitten om door de wereld te geraken. Cartouche schudde ontevreden het hoofd.

— De zaken gaan in de laatste tijd niet naar wens. Er komt bijna geen zaad meer in 't bakske en van sparen komt er dan niet veel in huis.

— Maar wat belet er dan dat ik u naar de heide vergezel? Alles hangt me hier de keel uit en het leven wordt mij, zonder u, onuitstaanbaar. Het is mij gelijk waar ik met u verkeer of leef, op de heide, in de stad, in een paleis of op een zolderkamerke.

— Vele zaken beletten me zulks, vrouwke. Ik heb een onderneming te Brussel aan de hand die mij ineens rijk moet maken. Als die gelukt dan zullen wij voor altijd verbonden blijven.

— Te Brussel, Mathijs?

— Ja.

— Wees voorzichtig, Brussel heeft een goede inlichtingsdienst, de politie is er sterk en velen zijn er al ingelopen.

Mathijs glimlachte.

— 't Zal nog lang duren eer ze Cartouche snappen, pochte hij.

— Ja, ik weet dat ge een kranige kerel zijt, lustig en moedig en geen gevaren kent. Ge blijft toch zeker enige dagen hier?

— Oh, neen! 't Is juist met het oog op de Brusselse onderneming dat ik naar hier kom.

— Is er dan al gevaar?

— Geen. Maar... men kan nooit weten.

— Zie er dan van af!

— Onmogelijk. Ik wil zo spoedig mogelijk dat zwervend en gevaarlijk leven vaarwel zeggen en moet daarom een goede slag slaan. Verliezen wij deze dan moeten we steeds wachten.

Het meisje bleef dromend voor zich uitstaren.

Zij was in twijfel of zij al dan niet Cartouche de gevaarlijke onderneming zou afraden. Maar mocht de onderneming eens gelukken dan waren ze weer rijk en kon zij met de roverkapitein trouwen.

— Hemel, gaat dan Mathijs. Doch deze avond toch niet?

— Jawel, nog deze avond.

— Hebt ge dan geen dag voor mij over?

— Toch wel, maar ditmaal niet. De zaak dringt.

De waardin zuchtte.

Evenwel liet zij zich overpraten. Cartouche nam weldra van haar afscheid met een zucht van verlichting.

— Nu is zij op een dwaalspoor, zeide hij en ze zal me niet verraden.

Nu zat hij in een andere herberg te wachten.

Sus Morré trad binnen.

— Waar zijt ge geweest? vroeg de kapitein.

— Ik zou u tussen vier ogen willen spreken, antwoordde Morré.

— Kom in die hoek.

Beide schelmen gingen alleen zitten.

— Kapitein, mijn vader had u beloofd, André, de verrader, te doden, niet

waar? En Louise is ook een gevaar voor de bende, vooral nu ik weet dat ze mijn zuster niet is, moet ze verdwijnen.

Cartouche's ogen flikkerden.

— Uw vader wilde er niet van horen, dat Louise gehinderd werd, zei de roversbaas.

— Vader is dwaas... Louise en André kunnen ons verraden en daarom moeten ze weg.

— Louise zou ons zeker verraden, hernam Cartouche. Kate heeft het voorspeld en ge weet, dat zij zich nooit vergist als ze in de toekomst leest.

— Ik heb het ondervonden. Maar ter zake! Ik weet waar André en Louise nu wonen. Ze zijn getrouwd.

— We zullen hun wittebroodsweken verstoren. Zijn ze niet meer in de woning van de burggraaf?

— Neen, ze wonen in een huisje bij O.L. Vrouwekerk.

— Kunnen we er nu nog heen? vroeg Cartouche driftig.

— Van avond zou ik niets ondernemen.

— Waarom niet?

— Gij wilt hen doden, niet waar?

— Natuurlijk! Ge zijt het eens met mij?

— Ja. Maar zo ge het heden avond doet, is morgen de ganse stad in opschudding, de wachten zullen verdubbeld worden, men zal huiszoekingen doen, en wij lopen allen gevaar. Van de diefstal kan er dan niets komen.

— Ge hebt gelijk... ik was te driftig.

— Hoe laat zouden we morgen avond gereed zijn met ons werk, kapitein?

— We beginnen om elf uur, dan zijn de mensen in hun eerste slaap, om twaalf uur hebben we onze buit.

— Dan kunnen we naar de woning der verraders gaan, en is alles daar effen, dan kunnen we naar onze heide terugkeren. Wat denkt ge van dit plan?

— 't Is heel goed! Ja, zo zullen we handelen, Sus, en dan behoeven we niets meer te vrezen. Ik denk dikwijls aan Kate's voorspelling. Maar uw vader...

— Luister niet naar vader, hij wordt oud, en waarom hij zo zwak is tegenover die sluwe Louise, weet ik niet!

— Wie is ze eigenlijk?

— Och, een kind van een zijner vrienden, hij nam Louise in huis, toen haar vader stierf.

— Zeer barmhartig! spotte Cartouche.

— Vader behoeft niet te weten, dat Louise dood is.

— Wel neen, laten wij alles geheim houden, we kunnen dat zaakje wel getweeën verrichten, niet waar?

— Maar natuurlijk.

— We overvallen hen in de slaap, hernam de roversbaas.

— Ik weet het nog beter, kapitein. Louise beminde mij altijd, wij kwamen goed overeen. Ik zal kloppen en om nachtlogies vragen. Ze zal me zeker binnenlaten, gij sluipt ook in huis, ik neem Louise voor mijn rekening, gij houdt u met André bezig.

— Uitmuntend! zei de kapitein.

De beide schelmen spraken nog enige tijd over hun plan.

HEO LEEHANS

28

BAKELANDT

ZITA op de planken

Illustration: H. van der Vliet

— Gaat gij niet slapen? vroeg de herbergier.
— We moeten nog uit, antwoordde Cartouche.
— Ha, ge moet nog uit, herhaalde de waard met een knipoogje... Ja, ik begrijp alles... ik kan zwijgen. Hoe laat keert ge terug?
— Tegen de morgen.

— Ge behoeft slechts driemaal te kloppen, en ik laat u binnen. Maar, heren, van zulke klanten verwacht ik goede betaling.

— Hier is een voorschot, hernam Cartouche, de man wat geld aanbiedend.

De waard was tevreden en verzekerde nogmaals dat zijn klanten op elk uur van de nacht zouden binnengelaten worden; ze behoeften slechts driemaal te kloppen.

Sus Morr e had ook hier de kapitein kunnen verraden, maar hij wilde het liever op een eenzame plaats doen en zonder getuigen, om tegenover de bende onschuldig te staan.

't Was bij middernacht toen Cartouche en Morr e de kleine herberg verlieten.

Zoveel mogelijk de grote straten vermijgend, begaven ze zich naar de zijde van het stadhuis.

In die tijd was Antwerpen nog doorsneden van vaarten, ruien, die nu overweld zijn, maar wier namen nog voortleven in die der straten.

De beide schurken naderden een rui en Cartouche liet een zacht gefluit horen.

't Volgend oogenblik lag er een bootje aan de kade.

— Stap maar in, fluisterde iemand.

De rovers waren als deftige burgers gekleed. Ze stapten in 't schuitje en de man roeide hen tot vlak bij 't stadhuis en liet de schuit onder de brug liggen.

Daar lag nog een vaartuig, waarin een vijftal mannen stonden.

— Hoe gaat het? fluisterde Cartouche.

— Goed, kapitein, antwoordde de oude Morr e, die hier het toezicht uitoefende.

De vaart vloede nabij het stadhuis en de binders waren nu bezig een onderaardse gang te graven van de kademuur onder de brug naar de kelders van 't gebouw.

Daar dit werk niet in een nacht geschieden kon, had de roversbaas nu reeds zijn mannen aan het werk gezet.

— Wie staat op wacht? vroeg Cartouche.

— Filips de leurder en Marcel, uw schildwacht, antwoordde de vilder. Als er iemand aankomt, hoesten ze. Dan staken wij het werk. Men kan ons wel niet zien onder de brug, maar men zou ons toch kunnen horen.

— Ja, ja, we moeten zeer voorzichtig zijn.

Cartouche bleef ter plaatse, en bestuurde de werkzaamheden.

Hoog moest de gang niet zijn; de binders zouden er doorkruipen, maar al was de afstand tot het stadhuis zeer klein, toch bood dit werk veel moeilijkheden aan.

In 't gebouw dringen, kon niet baten. Cartouche wist, dat het geld in de kelders lag en deze waren met sterke sloten verzekerd.

Bovendien bevonden zich 's nachts twee wakers in 't stadhuis.

De uitgegraven aarde werd in de rui geworpen.

Alles moest zonder gerucht geschieden en ook hierdoor vorderde de arbeid slechts langzaam.

Maar het was een werk dat grote voorzichtigheid vereiste.

Een der mannen was gesteld geweest langs de kant der Hoogstraat.

Tegen twee uur van de morgen zag Filips de leurder, een patrouille naderen.

Dadelijk begon hij te hoesten.

De mannen staakten het werk en hielden zich muistil.

Het water lag donker. Zij waren, bij oppervlakkig kijken, onzichtbaar.

Maar het mocht niet dat de patrouille langs deze kant kwam want men wist nooit wat er kon gebeuren.

Filips gebruikte dan een list om de wacht te verschalken. Hij had zulks van de vogels op de heide afgekeken die wanneer men te dicht bij hun nest kwam waar hun gaaike broeide, zich voor de voeten van de wandelaar wierpen en hun mee trokken naar een andere zijde.

De wacht had het hoesten van de leurder gehoord, en kwam op hem af.

Filips wachtte niet maar beende zoveel hij kon een klein nevenstraatje in en kwam ergens in de Pieterpotstraat.

Zodra de patrouille de man had zien lopen, zetten zij deze achterna.

— Arretez ! klonk een stem gebiedend.

Maar Filips had er geen oren voor.

— Arretez of wij schiet ! klonk de stem opnieuw.

Er was geen kwestie van, Filips was reeds de hoek om.

Hij stak het koppeke achter de muur uit en hoorde de patrouille met zwaar klinkende stappen naderbij komen.

Ook zij hadden het op een draf gezet.

Filips schoot verder, draaide verscheidene straatjes in steeds door de wacht achterna gezeten.

De bevelhebber van de wacht had reeds verscheidene malen geroepen dat hij zou blijven staan maar telkens had de binder met een gegrinnik geantwoord.

Tot de sergeant het moede werd en zijn mannen beval te schieten.

De losbranding van de geweren verscheurden de stilte van de nacht. Het maakte een ontzettend lawaai in de slapende stede. Hier en daar werd er een venster opengerukt en kwamen enige burgers vragen wat er geschiedde.

Maar het was poeder voor de mussen verschoten.

Filips liep en bleef lopen, draaide de ene straat in, de ander uit, zodat men op de duur zijn spoor bijster werd.

De patrouille sloeg de tegenovergestelde richting in en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Filips bevond zich weder op zijn post.

— 't Is hier meer op te letten dan op de heide ! mompelde hij.

Om drie uur gebood Cartouche het werk te staken. Hij was tevreden.

— Nu gaan we heen, zei hij. Sluit de ingang toe en metsel de stenen in !

De binders vaarden stil weg, en alles werd weder rustig onder de brug.

De roversbaas liet zijn mannen in verschillende herbergen logeren. Zelf vaarde hij naar de Vlaamse Hoek.

Bakelandt moest reeds aangekomen zijn, sprak hij tot Sus. Hij blijft aan de overzijde tot morgen. Let gij op de mannen, ik ga zien of alles in orde is.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955